

URADNI VESTNIK OBČINE DOMŽALE

LETO XII—Št. 3

Domžale, 10. marec 1979

PRIOLOGA OBČINSKEGA POROČEVALCA, GLASILA OBČINSKE KONFERENCE

SOCIALISTIČNE ZVEZE DELOVNEGA LJUDSTVA DOMŽALE

V skladu s prvim odstavkom 132. člena zakona o zakonski zvezi in družinskih razmerjih (Ur. list SRS, št. 15/76) je skupščina občinske skupnosti socialnega skrbstva Domžale na seji zbora uporabnikov in zbora izvajalcev 26.2.1979 sprejela

SKLEP

o uskladitvi preživnin s povečanimi življenjskimi stroški

Preživnine, določene do vključno 31.12.1977, se

zaradi uskladitve s povečanimi življenjskimi stroški, povišajo za 15,7 % in to od 1.3.1979 dalje.

Preživnine, določene v letu 1978 se od 1.3.1979 dalje povišajo za sorazmeren del prej navedenih odstotkov, glede na čas, kdaj so bile določene in sicer:

preživnine, določene do konca jan. 1978 za 15,7 %
preživnine, določene do konca febr. 1978 za 14,4 %
preživnine, določene do konca marca 1978... za 13,1 %
preživnine, določene do konca aprila 1978... za 11,8 %
preživnine, določene do konca maja 1978 za 10,5 %
preživnine, določene do konca junija 1978 .. za 9,2 %
preživnine, določene do konca julija 1978 ... za 7,9 %
preživnine, določene do konca avg. 1978 za 6,6 %

preživnine, določene do konca sept. 1978 ... za 5,2 %
preživnine, določene do konca okt. 1978 za 3,9 %
preživnine, določene do konca novem. 1978.. za 2,6 %
preživnine, določene do konca decem. 1978.. za 1,3 %

Sklep stopi v veljavo z dnem objave v Uradnem vestniku občine Domžale.

Številka: 56—1/78—1/5

Datum: 26.2.1979

Predsednik skupščine
samoupravne interesne skupnosti
socialnega skrbstva:
Bruno KOCBEK, l. r.

LETO OTROKA IN NJEGOVA VARNOST V PROMETU

NAŠ OTROK IN CESTA

Leto 1979 je posvečeno otroku. Zato mora biti naša skrb še prav posebno posvečena njegovemu razvoju kot bodočemu samoupravljalcu in dediču vsega, kar nam je dala naša narodnoosvobodilna vojna in junaki povelje izgradnje domovine. Da pa bo zrasla ta nežna bilka v močnega in odločnega občana, moramo poskrbeti, da bo živel ne samo v zdravem, temveč predvsem varnem okolju. To pa je eno izmed vprašanj, o katerem govorimo in se srečujemo z njim, to je

VARNOST OTROKAV PROMETU

Kako težko je napisati podatek, da je bilo v letu 1978 na območju naše občine 31 prometnih nezgod, v katerih je izgubilo 9 otrok življenje, 5 hudo ranjenih in 22 lažje; od tega 9 predšolskih in 28 šolskih otrok. Te nesreče so se dogodile v 11 primerih na poti v šolo in domov, 13 pri otroški igri, 4 v spremstvu staršev ali odraslih, 2 pri nedovoljeni uporabi vozila in 3 pri delu. 21 nesreč se je zgodilo v naselju in 2 izven naselja.

To je le nekaj skopih podatkov, vendar dovolj prepričljivih, da je in mora biti naša skrb posvečena varnosti otroka v prometu.

Zato je prav, da v tem članku še prav posebno opozorimo, kako spremljati in vzgajati otroka v današnjem cestnem prometu, da bi bil varen in mi vsi bolj mirni, če bomo s svojim ponašanjem in vzgledom našega otroka tako pri igri kot na poti v šolo in domov skušali izoblikovati v osveščenega udeleženca v cestnem prometu.

Nesreče otrok na naših cestah nenehno naraščajo. Vsaka otroška smrt globoko odjekne v vseh nas. Prav vsi se ob tem vprašujemo, zakaj se je moralo to zgoditi, ali res nismo sposobni vzgojiti previdnejših in strpnnejših voznikov, bolje urediti ceste, zadostno poučiti otrok itd. Ob teh ugibanjih, kdo je kriv, pa se vseh vzrokov pravzaprav niti ne zavedamo. Starši ne pomislimo, kolikokrat smo v želji, da bi kako pot čimprej prehodili ali pre-

vozili, kršili prometna pravila, kolikokrat smo v prisotnosti otrok izsiljevali, izzivali nesrečo s prehitovanjem kolone in skakali na cestišče tik pred vozilo, da je vozniku komaj uspelo še pravočasno ustaviti in še bi lahko naštevati. Vprašali bi se lahko še, ali smo posvetili v nenehnem hitenju in stiski s časom le eno šamo urico resnični načrtni prometni vzgoji otroka na cesti. Ali smo mu sploh kdaj dali možnost, da se je v našem spremstvu sam odločil za prečkanje ali pa smo v naglici pogledali na cesto in potegnili otroka za seboj, ne da bi vedel, še manj pa, da bi razumel, zakaj prav na tem mestu in v danem trenutku stopimo na cesto? Prav prečkanje ceste zahteva največ otroških žrtev, saj večina naših otrok pešači ves čas osnovnega šolanja. To nalaga vsem odgovornim za prometno vzgojo dolžnost, da jih za pešce v prvi vrsti usposobimo. Starši smo prvi, ki otroka usmerjamo in vzgajamo na njegovi življenjski poti in tudi prvi, ki ga učimo korakov v prometu.

Za uvod naj navedemo podatke o prometnih nesrečah otrok v zadnjih petih letih:

— leta 1973 — 64 mrtvih, 1.784 ranjenih;
— leta 1974 — 52 mrtvih, 1.621 ranjenih;
— leta 1975 — 56 mrtvih, 2.013 ranjenih;
— leta 1976 — 64 mrtvih, 2.004 ranjenih;
— leta 1977 — 68 mrtvih, 2.151 ranjenih;
— I. polletje 1978 — 34 mrtvih in 808 ranjenih otrok.

Mati z otrokom čaka v križišču, da se bo na semaforu prižgala zelena luč za pešce. Njeno disciplinirano ravnanje bo najučinkovitejši vzgled za otroka, ko se bo ta sam znašel na cesti.

Ravnanje te matere bo lahko usodno za otroka na njegovi samostojni poti v promet. Pri rdeči luči ne bi smela prečkati ceste, četudi je v tem trenutku cesta prazna.

Otrok morda ne bo imel take sreče ...

Vsakodnevno hitenje v službo, v šolo nas ne bi nikoli smelo privedi do takega ravnanja. Tudi v tej neprestani naglici bi se morali zavedati, da je naše ravnanje na cesti najmočnejši dejavnik pri prometni vzgoji otrok.

Belo označena zebra je tisto mesto, kjer naj bi pešci varno prečkali cesto. To velja predvsem za goste prometne mestne ulice, kjer je teh prehodov zelo veliko. Seveda pa je pešec tudi na zebri ogrožen in nima absolutne prednosti. Tudi tu je potrebno trezno presojanje prometne situacije in previdno prečkanje, da s tem ne ogrozimo sebe in drugih udeležencev v prometu.

Mati bo s svojim ravnanjem otroka že v zgodnji mladosti navadila na prečkanje izven označenega prehoda. Njeno skrbno izrečeno navodilo, ko se bo otrok sam podal na cesto, ne bo zadostovalo, saj je prav sama ravnala drugače. Na take drobce v obnašanju na cesti pogosto pozabljam, so pa lahko odločilni za življenje in zdravje naših otrok.

Gneča na pločnikih je nekaj vsakdanjega v večjih mestih. Z otrokom se je včasih težko preriniti skozi gručo pešcev, ki stopajo po pločnikih brez vsakega reda. Hoja po desni strani v smeri hoje je v taki gneči nujna.

Odprta cesta pomeni veliko nevarnost za pešca, ki hodi po desni strani. Voznik ga morda zaradi slabše vidljivosti ne bo dovolj zgodaj opazil in nesreče ne bo več mogel preprečiti.

Hoja po levi strani ceste je bolj varna, saj pešec vozilo prej opazi in se mu še pravočasno umakne na skrajni rob cestišča.

Otrok ne sodi na notranjo stran ceste, saj moramo v vsakem trenutku računati s tem, da lahko naredi nekaj nepredvidenega. Hoja po zunanji strani je zanj bolj varna, nenaden skok na cesto mu bo tako lažje pravočasno preprečiti.

Pešci pogosto izzivajo nesrečo z nenadnim prečkanjem in pri tem ogrožajo sebe in druge udeležence v prometu. Ko se odločimo za prečkanje, moramo vedno pomisliti, da voznik pri še tako majhni hitrosti ne more v trenutku ustaviti vozila. Nenaden skok pešca

na cesto bo zmedel tudi voznika, ki nesreče morda ne bo več mogel preprečiti. Mati z otrokom, ki slučajno nepremišljeno prečka cesto in preze vozilo, se s tem zmede in spusti otroka. Taki primeri se le redko srečno končajo, obenem pa je tako materino ravnanje kaj slab vzgled za otroka.

Za varno prečkanje ceste je v prvi vrsti potreben zadosten pregled v obe smeri. Mati, ki si izbere nepregleden odsek ceste, vozilo pa se približuje z leve strani, istega ne more pravočasno opaziti.

CESTA NI IGRIŠČE!

Mati, ki dela ob cesti, ne bi smela dovoliti, da se otroci igrajo na cesti, čeprav po njej le redko pripelje kakšno vozilo. Brezskrbna otroška igra se vse prepogosto konča z žalostjo in bolečino.

Gladka asfaltna cesta je kaj primerna in prijetna za kotkanje in vožnjo s kolesi. Tudi taka vrsta otroške zabave ne sodi na cesto!

Igre z žogo v bližini ceste so lahko prav tako nevarne. Otroci, posebno manjši, še ni sposoben usmeriti svoje pozornosti hkrati na več stvari, zato bo stekel za žogo, ki mu je „pobegnila“ na cesto, ne meneč se za vozila, ki vozijo po njej. Prav zato moramo otrokom preprečiti tudi igro ob cesti, ne le na cestišču.

Osnovnošolski otrok je med najpogostejšimi udeleženci prometa, prav zato si moramo vsi prizadevati, da bo na to nevarno pot tudi pripravljen.

Učitelji so lahko na področju prometne vzgoje v nepogrešljivo pomoč staršem, ki sami pogosto ne morejo ali tudi ne znajo pravilno pripraviti otroka za promet. Pri tem je še zlasti dobrodošlo sodelovanje šolske svetovalne službe. Roditeljski sestanki se prilijožnost, ko učitelji morajo spregovoriti tudi o otrokovi varnosti in pomagati staršem najti najbolj varno pot do šole. V ta namen učitelj uporabi maketo šolskega okoliša.

Prvošolček ima okrog vratu rumeno rutico, katera opozarja voznike, naj bodo še bolj previdni pri vožnji mimo otroka. Izbral je primeren kraj za prečkanje. Prvošolček se ustavi na robu pločnika in pazljivo pogleda na obe strani

(Nadaljevanje na 12. strani)